

MUSIKKAVISEN

POULS

NR 6, JUNI 1980

**CLASH • ZAPPA
BEACH BOYS
TEIGEN**

Foto Kåre Elde)

Stol ikke på sangeren – stol på sangen

er i stand til å føle om en ting er ekte eller ikke. Og Clash er virkelige. De er ikke et utslag av en eller annen idemaker på ett eller annet kontor. Musikk som lever i den grad som Clash-utgaven av moderne rock finner man bare ytterst sjelden.

Tanken går mot at levende musikk må bli lagd av levende mennesker. Det inntrykket blir bekreftet når man treffer disse folkene. De har et solid tak på virkeligheten. Her savnes idealer som ikke kan etterfølges. Men prinsippet er der: "Don't you know it is wrong to cheat the trying man?" Clash lurer ikke noen, noe som har blitt bevisst blant annet i de tilfellene hvor plateselskapet har prøvd å selge publikum ett produkt flere ganger.

Men mer om det seinere. Det er best å la de det gjelder få snakke for seg sjøl. Og det gjør de mer enn

om du er modig nok til å dra dit for å være hyggelig.

Mick Jones er jokeren. Litt mer polert virker han, både i ordvalg og manerer. Han spytter f.eks. ikke på golvet, slik Strummer gjør et par ganger under seansen. I trekene har han en slående likhet med Keith Richards, hulskinnene med svart, halvlangt hår og sykkelig ansiktsfarge. Men humoren er det som gjør mest inntrykk. Å få folk til å le er for ham like naturlig som å sitte. Hver bevegelse gjør han til et show, hver setning et dobbeltbunnet og ironisk.

De to øvrige, Topper Headon, som ble valgt ut etter at gruppa hadde prøvd 206 (tohundreogseks) trommeslagere, og Paul Simonon, bassisten som lagde "Guns of Brixton", forholder seg rolige. De sier med andre ord ikke stort med ord. Men ansiktene uttrykker til stadighet hva de synes. Headon ser ut som han ikke kan være mer enn tretten år, og Simonon er født røde boy, skalla på hodet og med cap.

Suksessen med *London Calling* markerer en forandring når det gjelder Clash. Ikke bare når det gjelder økonomien, men også musikalsk. Gjennombruddet er direkte forårsaket av bedre lyd, bedre spilleteknikk og bedre låter. Føler gruppa sjøl at suksessen har forandret måten de skriver låter på?

Joe Strummer: Vi føler oss mer bevisste. Det er lettere. Jo mer du holder på, jo lettere ser du at det er, og det blir stadig større muligheter.

Howdan vil du beskrive forandringen i musikken fra *Give 'Em Enough Rope* til *London Calling*?

JS: Vi starta opp med en idé, og dereetter utvikla vi det videre til forskjellige områder hvor det fremdeles låter bra, og ikke til områder hvor det ikke går. Vi lagde ikke ei plate som var bare dritt! Likevel har vi heller ikke gjentatt den første plata tre ganger. Vi prøver bare å utvikle oss og spille nye ting. Prøv bare å spille det samme hele tida, slik Sex Pistols gjorde. Da kan du ikke holde gruppa sammen lenge. Vi liker sjøl det vi gjør. Det er viktig. Noen kritikere har sagt at de ser den neste LPen som et salgs-tricks for å nå ut på det amerikanske markedet.

JS: Det er for kortenkt. Det er for trivielt! Det stinker! Pankerne i Hamburg synes at *Give 'Em Enough Rope* er ei bra plate. Likevel liker de ikke *London Calling*. For meg betyr det at de ikke bruker hie.

Så du synes ikke at *Give 'Em* er bra sjøl?

JS: Joda, det er ei bra skive. Men jeg vil si at av de tre vi har lagd var det ikke den beste.

Mick Jones: I Hamburg var det som om de siste tre åra aldri hadde hendt!

JS: Jeg lurer på hva de bruket til å tenke med. Situasjonen for dere som skapende musikere har forandret seg i løpet av de siste åra. Ikke bare for dere, men for resten av verden også. Dere har jo fått Margaret Thatcher...

Akkurat. England er et høyt land nå. Likevel er de fleste ikke riktig klar over det.

Tror du at pønkbanda kan ha fått folk til å bli mer klar over de politiske hendingene og hva de betyr for deres situasjon?

JS: Nei. Vi føler oss disillusjonerte som de fleste andre. Det eneste som er gledelig er at folk virkelig lytter til musikken. Vi holder forresten på med ei ny plate nå...

Hvem produserer den?

JS: Vi produserer sjøl. Vi hadde håpet at Chris Thomas ville produsere den, men det blei ikke noe av. På "Complete Control" brukte dere en reggae-produsent, Lee Perry. Hvordan var det?

MJ: Han var så opptatt hele tida med å produsere Bob Marley... Ellers har Mickey Dread produsert en del av det nye stoffet for oss. Andre folk har kommet innom og produsert litt, de også.

Dere har vist sympati for reggae...

MJ: Nei, ikke sympati. Vi venter at folk skal høre etter.

Howdan ser dere på den nye skabelgen i England?

Paul Simonon: Hva vi synes om den? Vel, jeg synes det er tull. Hvis du hører på originalene, så er de tusen ganger bedre. De nye bandene, som Special og Selector gjør bare svake versjoner av dem.

MJ: Problemet er at de beveger seg innfor et ganske trangt felt, og vi venter på hvor de vil gå etterpå. Kommer de til å fortsette å spille ska-musikk, eller vil de gjøre noe nytt? Jeg er sikker på at folk vil bli lei av ska på samme måte som de blir lei av den modgreia.

Hva med røde boys, er det der dere har publikummet?

MJ: Jeg veit ikke... jeg veit ikke om det er hundrevis av røde boys på konsertene våre. Eller er det det?

JS: Folk tar på seg røde boyshatter på Madness-konsserter og punk-jakker på Clash-konsserter. På den første LPen sang dere "I'm so bored with the USA". Er dere fremdeles lei av USA etter at dere har blitt så populære der?

JS: Å komme til Amerika var moro, spesielt for engelskmenn. Kanskje for nordmenn også?

MJ: Coca Cola-landet!

JS: Likevel synes jeg ikke særlig

(Tekst: Tore Neset. Foto: Kåre Eide): The Clash ble spurt på pressekonferansen de holdt da de var her om uttrykket "Don't trust the singer, trust the song" fremdeles hadde noen sannhet i seg for dem. Joe Strummer svart på sin karakteristiske måte, lespende, hes og bestemt. "Det er sannheten, enkelt og greit..."

Utsagnet og svaret er karakteristisk for det Clash har stått for og fremdeles står for, kanskje i enda større grad i dag enn da de var et av pinoer-bandene i den nye bølgen. Gruppa har effektivt greid å vri mediens oppmerksomhet vekk fra dem selv som personer for istedet å konsentrere seg om hva de sier i musikken sin. Clash forbindes ikke med Joe Strummer, Mick Jones, Topper Headon og Paul Simonon. Ordet forbindes i mye sterkere grad med kompromissløsheten som finnes i gruppas tekster og i deres musikk. Clash' musikk er fremdeles gatas musikk, på tross av at gruppa nå er et stort navn på det platemarkedet som virkelig betyr noe: USA. Effektivt har de greid å nå fram med ideene sine, selv om amerikanerne som folk flest neppe strekker seg lenger enn å bli sjarmert. De tar det muligens som en ny gimmick denne revolusjonsånden. Men alle

gjørne, spesielt Strummer og Jones, gruppas to sangere, gitarister og komponister. Strummer er kledt i svart. Han har dårlige tenner og lesper når han snakker. Mest framtrer han som en hardkokt sjømann som kommer hjem og finner at kona hans har stikki av med en annen. Akkurat slik, ja. Rå og hard, men ikke sjølrettferdig eller hevngjerrig. Han virker som en fyr som livet har tråkka på aldri så lenge, men som på en eller annen mirakuløs måte har greid å slå tilbake uten å drepe noen. Han er typen du treffer på Ila sikring.

om amerikanske TV-programmer, særlig ikke i Europa.

MJ: Det det dreier seg om er amerikanseringa av Europa. Den sangeren handla ikke om hvor kjedelig det var i Amerika. Vi hadde jo aldri vært der før. Den handla mer om alt det amerikanske tullet som er importert til England.

Nå er det at dere spiller mer amerikansk nå.

MJ: Vi spiller engelsk musikk, men vi hører på en masse amerikansk musikk.

I tillegg synger dere mye om amerikanske forhold i tekstene. Jeg tenker på sangene om Montgomery Clift og Stagger Lee.

JJ: Film er et mer eller mindre universelt medium. Humphrey Bogart er ingen amerikansk borger, men han er en statsløs borger for filmfansen over hele verden. Men JFKs "Coke and Life" er satirisk ment.

Hvor viktig er det for dere å etablere det amerikanske markedet?

JJ: Økonomisk er det veldig viktig. Hvis du ikke har penger går du gjipp av det meste. Det amerikanske markedet er det største i verden. Jeg mener, jeg er ikke idiot heller. Det er viktig for enhver artist å selge plater i USA fordi det er så mange folk der som kan kjøpe dem. Vi ønsker ikke å begå selvmord, heller.

Hva dere overvaka over den enorme reaksjonen dere fikk der borte?

MJ: Joda, men amerikanskene er svært forfølske på amerikansk. To år før vi ble i åke engang selg platinen våre. Vi ble ikke overvakt, vi ble mer hørt av det var på tide. For å si. Dette handler i 1980.

Der skulle ha hendt i 1976. Men USA er så mye større, og det tar så mye lenger tid å bli hørt. Jeg føler at det er godt at folk har hørt om oss og får en sjans til å høre vår musikk. Den er det i deres disposisjon. Så får de domme, sjøl. Hvis vi gjør det stort så er det flott. Jeg er ikke lei meg for at vi ligger på livene. Det er bedre at vi er der enn mange andre som er der.

JJ: Det finnes en rekke i England. Avant-garde. De mener at musikk skal være stygg og vanskelig å nærme seg. Og så mener de at det er noe. Vi tror at musikk kan vi ikke tenke.

JJ: Jeg klarer bare å tenke to uger framover, og vi blir iverfullt ikke rike på de to ukene!

Hvordan liker plateetapakene, CBS, musikken deres?

MJ: Det er ikke kommersielt nok for dem. Men nå har det blitt stort, og de godtar oss. Men den nye EFN vår inneholder en låt de ikke er begeistret for. Den heter "Bankrobber".

Er den omtrunt som "I Fought The Law"?

MJ: Nei, den er helt annerledes. Skal jeg syng den?

JJ: Jeg vil si at i forholdene er akkurat like. Forvinn alle haenok å spor hver dag. Og vi må alle bruke livet vårt på en eller annen måte. Er det ikke vanskelig å bevare den identitetsglede nå når dere har blitt så populære?

JJ: Det er vanskelig å bevare identiteten i det hele tatt! Fordi alle ideer er så populære. De stemmer spildene med virkeligheten. Men det er ingen utrykksmåte for å gi dem opp. Bare sløtter har idealer. Men så er så fullt av ideer. Og det har så alltid vært. Når vi ikke

lenger har idealer, vil vi kanskje bli rike, men jeg tror ikke vi vil være lykkelige.

Er ikke det uungelig, å bli rik?

JJ: Nei, ikke i det hele tatt i virkeligheten er det ekstremt vanskelig å komme det.

JJ: Hvis du tror det er uungelig?

MJ: Jeg tror det er umulig å unngå!

JJ: Hvis du snakker om å få fra så kan det kanskje være, men...

MJ: Men så langt inn i framtida kan vi ikke tenke.

JJ: Jeg klarer bare å tenke to uger framover, og vi blir iverfullt ikke rike på de to ukene!

Hvordan liker plateetapakene, CBS, musikken deres?

MJ: Det er ikke kommersielt nok for dem. Men nå har det blitt stort, og de godtar oss. Men den nye EFN vår inneholder en låt de ikke er begeistret for. Den heter "Bankrobber".

Er den omtrunt som "I Fought The Law"?

MJ: Nei, den er helt annerledes. Skal jeg syng den?

JJ: Jeg vil si at i forholdene er akkurat like. Forvinn alle haenok å spor hver dag. Og vi må alle bruke livet vårt på en eller annen måte. Er det ikke vanskelig å bevare den identitetsglede nå når dere har blitt så populære?

JJ: Det er vanskelig å bevare identiteten i det hele tatt! Fordi alle ideer er så populære. De stemmer spildene med virkeligheten. Men det er ingen utrykksmåte for å gi dem opp. Bare sløtter har idealer. Men så er så fullt av ideer. Og det har så alltid vært. Når vi ikke

lenger har idealer, vil vi kanskje bli rike, men jeg tror ikke vi vil være lykkelige.

Er ikke det uungelig, å bli rik?

JJ: Nei, ikke i det hele tatt i virkeligheten er det ekstremt vanskelig å komme det.

JJ: Hvis du tror det er uungelig?

MJ: Jeg tror det er umulig å unngå!

JJ: Hvis du snakker om å få fra så kan det kanskje være, men...

MJ: Men så langt inn i framtida kan vi ikke tenke.

JJ: Jeg klarer bare å tenke to uger framover, og vi blir iverfullt ikke rike på de to ukene!

Hvordan liker plateetapakene, CBS, musikken deres?

MJ: Det er ikke kommersielt nok for dem. Men nå har det blitt stort, og de godtar oss. Men den nye EFN vår inneholder en låt de ikke er begeistret for. Den heter "Bankrobber".

Er den omtrunt som "I Fought The Law"?

MJ: Nei, den er helt annerledes. Skal jeg syng den?

JJ: Jeg vil si at i forholdene er akkurat like. Forvinn alle haenok å spor hver dag. Og vi må alle bruke livet vårt på en eller annen måte. Er det ikke vanskelig å bevare den identitetsglede nå når dere har blitt så populære?

JJ: Det er vanskelig å bevare identiteten i det hele tatt! Fordi alle ideer er så populære. De stemmer spildene med virkeligheten. Men det er ingen utrykksmåte for å gi dem opp. Bare sløtter har idealer. Men så er så fullt av ideer. Og det har så alltid vært. Når vi ikke

lenger har idealer, vil vi kanskje bli rike, men jeg tror ikke vi vil være lykkelige.

Er ikke det uungelig, å bli rik?

JJ: Nei, ikke i det hele tatt i virkeligheten er det ekstremt vanskelig å komme det.

JJ: Hvis du tror det er uungelig?

MJ: Jeg tror det er umulig å unngå!

JJ: Hvis du snakker om å få fra så kan det kanskje være, men...

MJ: Men så langt inn i framtida kan vi ikke tenke.

Det er enkelte låter dere tydeligvis ikke liker å spille lenger, som "White Riot".

JJ: Vi nekter alltid å spille den hvis vi ikke liker for det. Da vi spilte i gata i Hamburg, og de ville ikke høre den. "Eef you dare play that song, you spoff!" ropte de. Og vi gikk. One to three four. "White Riot".

Har dere alle problemer med publikum?

JJ: Ja, av og til. Men ikke store problemer.

MJ: Vi vil alltid gjøre showet uaktens deres har blitt kalt politisk revolusjonære. Er det en riktig beskrivelse?

JJ: Det er vel å gå litt for langt. Vi prøver å skrive gode tekster.

MJ: Vi lager soviale sanger.

JJ: Jeg vil at ordene skal gå rett til hodet. Jeg vil ikke preke noe ting. Forsår du? For meg er hva det underveis politisk. Dette er hva jeg vil. Tekstene handler om hva som foregår i verden nå, men de vil ikke hjelpe deg. For du må bli hjulpet deg selv.

Er det vanskeligere å skrive tekster nå som dere turnerer så mye?

JJ: Nei, tvertimot. Da får vi informasjon hele tida.

Hvordan punken så for tida?

JJ: Hamburg opte de "Punken er død". Det var punkere som skreik det. Jeg er ikke sikker på om det er riktig lenger. Jeg ser på de gruppe som skarta sammen med oss.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Det er nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Er det nesten ingen igjen av dem?

Og de andre, som Boomtown Rats og Cockney Rejects, er på Top of the Pops. Til og med Public Image er der. Alle vil være som alle andre.

Deretter har jeg å oppføre der.

JJ: Ja, du har oppført deg det vil komme.

JJ: Det er en veldig god oppfølger på TV. Det vil så fall ha sammenheng med ut i engang nikkling å komme på Top of the Pops. Jeg så ut på platen vår til utten minner hunderår og teenybopere.

MJ: De fleste grupper er enige med oss, men ikke hopper de rundt på TV-programmene hver kveld.

Dere skal til Sverige nå. Er dere redd for trøbbel med raggare?

MJ: Jeg har vært på det har fått Hellas og der borte også nå. De ødela en konsert forrige mandag.

JJ: Verden er veldig, mine damer og herrer.

Er du sødlig?

JJ: Jeg er en fredelig mann, men jeg har vært en god mann hvis du kjenner meg. Men jeg begynner å bli gammel.

Er det ikke vanskelig å bevare latinske når folk kjenner deg igjen?

JJ: Nei. Folk roper bare "Hei, he!". Det er som å peke på den på gata i Oslo Strømme.

JJ: Jeg har på rundt hele dagene i London, men som et par folk.

Folk kjenner meg trykkes ut av det og de sier "Hei, he!". Det er som å peke på den på gata i Oslo Strømme.

JJ: Jeg har på rundt hele dagene i London, men som et par folk.

Folk kjenner meg trykkes ut av det og de sier "Hei, he!". Det er som å peke på den på gata i Oslo Strømme.

JJ: Jeg har på rundt hele dagene i London, men som et par folk.

Folk kjenner meg trykkes ut av det og de sier "Hei, he!". Det er som å peke på den på gata i Oslo Strømme.

JJ: Jeg har på rundt hele dagene i London, men som et par folk.

Folk kjenner meg trykkes ut av det og de sier "Hei, he!". Det er som å peke på den på gata i Oslo Strømme.

JJ: Jeg har på rundt hele dagene i London, men som et par folk.

Folk kjenner meg trykkes ut av det og de sier "Hei, he!". Det er som å peke på den på gata i Oslo Strømme.

JJ: Jeg har på rundt hele dagene i London, men som et par folk.

Folk kjenner meg trykkes ut av det og de sier "Hei, he!". Det er som å peke på den på gata i Oslo Strømme.

JJ: Jeg har på rundt hele dagene i London, men som et par folk.

Folk kjenner meg trykkes ut av det og de sier "Hei, he!". Det er som å peke på den på gata i Oslo Strømme.

JJ: Jeg har på rundt hele dagene i London, men som et par folk.

Folk kjenner meg trykkes ut av det og de sier "Hei, he!". Det er som å peke på den på gata i Oslo Strømme.

JJ: Jeg har på rundt hele dagene i London, men som et par folk.

Folk kjenner meg trykkes ut av det og de sier "Hei, he!". Det er som å peke på den på gata i Oslo Strømme.

JJ: Jeg har på rundt hele dagene i London, men som et par folk.

Folk kjenner meg trykkes ut av det og de sier "Hei, he!". Det er som å peke på den på gata i Oslo Strømme.

JJ: Jeg har på rundt hele dagene i London, men som et par folk.

Folk kjenner meg trykkes ut av det og de sier "Hei, he!". Det er som å peke på den på gata i Oslo Strømme.

JJ: Jeg har på rundt hele dagene i London, men som et par folk.

men noen ganger. Men publikum er ut av hushovet med den. Deretter har jeg "Clash Against the Machine" som gruppe, så Gallagher og han er en stor del av bama hos Gary så derfor er det ikke noe som er spesielt. Vi får nok ut av oss en eller en annen. Vi diskuterte dette for å etablere.

Hva med The Irish Rovers?

JJ: De er Graham Parkers tilhenger. Men det blir for dyrt å dra med seg på turne. Han ville jeg ha dem arrangert som et gravfjell i New Orleans. Over hele verden. Liksom. Men det blir for dyrt.

Det er den vanligste situasjonen. Samtalen har kommet godt i gang, og gruppa vil gjerne snakke mer. Men vi blir avbrutt av en venting, men bestemte representanter for CBS. Men de har tatt et å bekrefte en eneste ting vi hadde mistanke om. Det var faktisk et blomstert menneske. Det som musikk og tekstforfatter. Og vi kan prøve oss lykkelig over at slikt også finnes i det nye Sverige.

Konserter samme kveld ble ingen uttrykk. Men ingen godhet, skuffelse, heller. Lyden var noe i høyeste laget. Det kunne vært på de mest hardtøkte punkere som sto med fingra i ørene. Ellers var lydbildet tåleglitt klart og rett. Kanskje med vel mye vekt på bassen.

Men dette momentet teller ikke noe særlig på en konsert av den typen vi fikk oppleve i Chateau Neuf. Stemningen var høy og ritualet med å scene stemte ble gjenomført med hell med gruppas samtykke. Dere som betaler bortsett fra publikum for et sete. Nå må dere bare godta at arrangøren selger stålsetter på scenen.

Det mest uventede skjedde var at Clash ble med på en utallige periode. Konserter ble altså ikke en presentasjon av London Calling. Blant de årene som skilte seg ut var en ytterligere reggaeisert versjon av "Police and Thieves" samt en bedøvelende "The English Civil War". Tett og sterkt. Noe langtekkelig ble derimot de lange dub-sekvensene mot slutten. Slikt burde Clash overlatt til forbildene sine. Likevel var det fascinierende å høre ekkoeksperimentene muligheter på scenen.

Sangen led mest Kanskje de ikke hørte seg sjøl? Paul Simonon leverte en aldeles skrekkelig utgave av "Guns of Brixton" i tillegg. Dette er jo en av de beste låtene på London Calling iall sin grime, marsjerende revolusjonsromantikk. Men her fungerte det ikke. Simonon sang rett og slett dårlig. Lite overbevisende.

"Jimmy Jazz" gikk adskillig bedre. Overraskende nok hadde de med den låt som skilte seg mest ut fra det øvrige materialet.

Jeg sait igjen med øreværk og en masse tanker. Gruppa var neppe i den formen de vanligvis er. Likevel var det ikke noen rutine. De så fremdeles ut som om de mente det de gjorde. Ærligheten ble holdt fast ved, men vilkårene var dårlige. Musikalske nyanser som betydelig finnes, også på de tidligere produksjonene, forsvant i all ståheien. Kanskje hadde de stått seg bedre som superperner nettopp i en live-situasjon. Nå forsvant nye i et krampaktig krav om å møte en viss del av publikum på halvveis. Den synes det er le og syng stoffet utt. fakk viljen sin. Men det fantes også en stille majoritet som først og fremst kom for å høre musikk og ikke Arne Pettersen fra Oppsalvingen 18.

Clash har modnet, og jeg har på følelsen at vi ikke fikk presentert dem fra den beste siden denne kvelden. Vi ventet på mer.

